

KHI NGAI THÁNH PHÊ-RÔ TRỞ THÀNH CÔNG CỤ CHÍNH TRỊ (LEO XIV CÔNG KÍCH DONALD J. TRUMP, TỔNG THỐNG MỸ)

Từ Thập Tự Chinh đến Cuộc Chiến Bầu Cử Giữa Kỳ 2026 – Lịch Sử Lặp Lại Khi Giáo hội Rời Bỏ Sứ Mệnh Thiên Liêng Để Phục Vụ Quyền Lực Trần Thế.

“Qua một kẽ nứt nào đó, khói của Satan đã lọt vào đền thờ Thiên Chúa.” [–Đức Giáo hoàng Phao-lô VI, 1972]

† † †

KHI KHÓI TRẮNG CHƯA TAN THÌ KHÓI ĐEN ĐÃ HIỆN

Ngày 8 tháng 5 năm 2025, khói trắng bốc lên từ ống khói Nhà nguyện Sistine, và một tỷ bốn trăm triệu tín hữu Công giáo trên thế giới biết rằng họ có một người cha mới. Robert Francis Prevost, người con của vùng South Side Chicago, trở thành Giáo hoàng Leo XIV – vị Giáo hoàng Mỹ đầu tiên trong hai nghìn năm lịch sử Giáo hội. Đám đông tại Quảng trường Thánh Phê-rô reo hò. Chuông nhà thờ khắp thế giới ngân vang. Khoảnh khắc ấy rực rỡ như ánh nến Phục Sinh.

Nhưng ánh nến Phục Sinh chỉ sáng trong đêm. Và trong đêm, có những bóng mà chỉ thời gian mới phơi bày.

Chưa đầy một năm sau ngày đăng quang, vào buổi sáng ngày 9 tháng 4 năm 2026, một người đàn ông bước vào Vatican qua cánh cửa riêng. Không phải một hồng y. Không phải một nhà thần học. Không phải một nguyên thủ quốc gia. Người ấy là David Axelrod – kiến trúc sư trưởng của cả hai chiến dịch tranh cử Tổng thống Barack Obama, một trong những chiến lược gia chính trị sắc bén nhất nước Mỹ, và một người Do Thái không có mối liên hệ nào với Giáo hội Công giáo La Mã. Cuộc gặp kéo dài đến mức Giáo hoàng trễ ba mươi phút cho cuộc hẹn tiếp theo. Và ngay ngày hôm sau, tiếng nói từ ngai

Thánh Phê-rô vang lên – không phải lời cầu nguyện cho nhân loại, mà là lời lên án nhằm thẳng vào chính quyền Donald Trump.

Bạn có thể gọi đó là trùng hợp. Nhưng khi trùng hợp xảy ra lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, khi mỗi mắt xích đều nối vào cùng một sợi dây, khi thời điểm mỗi phát ngôn đều trùng khớp với lịch trình bầu cử – thì lý trí buộc ta phải đặt câu hỏi mà lòng tin không muốn hỏi.

Bài viết này không nhằm tấn công đạo đức cá nhân của bất kỳ ai – không phải Giáo hoàng, không phải Axelrod, không phải Obama. Bài viết này là một nỗ lực trung thực, dựa trên bằng chứng lịch sử từ cả lịch sử thế giới lẫn Kinh Thánh Cựu Ước, để trả lời một câu hỏi đơn giản nhưng nặng nề: Ngai Thánh Phê-rô đang phục vụ Thiên Chúa, hay đang phục vụ một đảng chính trị?

CHICAGO – NƠI MỌI SỢI DÂY ĐỀU DẪN VỀ

Muốn hiểu câu chuyện này, bạn phải hiểu Chicago trước. Không phải Chicago của kiến trúc Art Deco hay gió hồ Michigan, mà Chicago của quyền lực – thành phố nơi chính trị không bao giờ là ngẫu nhiên, nơi mọi cuộc gặp đều có mục đích, và mọi mối quan hệ đều là một tài sản chiến lược.

Ngài Robert Prevost sinh ngày 14 tháng 9 năm 1955 tại bệnh viện Mercy trong khu Bronzeville, vùng South Side, và lớn lên ở Dolton, một vùng ngoại ô giản dị cách trung tâm mười sáu dặm. Cha ngài, Louis Marius Prevost, gốc Pháp-Ý, là nhà giáo dục. Mẹ ông, Mildred Martínez, gốc Tây Ban Nha với dòng máu Creole từ Louisiana. Nhà Prevost là gia đình mộ đạo – cậu bé Bob làm lễ sinh tại giáo xứ St. Mary of the Assumption, đi bộ mười lăm phút mỗi sáng qua hai đường ray xe lửa để đến trường giáo xứ. Một tuổi thơ Mỹ bình dị. Một câu chuyện đẹp.

Nhưng Chicago cũng là nơi Barack Obama xây dựng sự nghiệp chính trị từ vai trò tổ chức cộng đồng cho đến Toà Bạch Ốc. Là nơi David Axelrod biến một thượng nghị sĩ vô danh thành Tổng thống quyền lực nhất thế giới. Là nơi bộ máy Đảng Dân Chủ vận hành như một cỗ máy Thụy Sĩ được lau dầu suốt nhiều thập niên. Ba con người – Obama, Axelrod, và bây giờ Giáo hoàng Leo XIV – đều lớn lên từ cùng một hệ sinh thái. Cùng một thành phố. Cùng một mạng lưới. Và bây giờ, ba sợi dây ấy đang giao nhau trên sân khấu lớn nhất thế giới.

Khi Axelrod nói rằng ông cảm thấy “mỗi thân tình đặc biệt vì cùng là người Chicago,” xin đừng nhầm đó là lời xã giao của đồng hương gặp nhau xứ lạ. Trong ngôn ngữ của Chicago, “thân tình” là mật mã của mạng lưới. Và khi Obama công khai tuyên bố trên podcast vào tháng 2 năm 2026 rằng ông “rất mong được gặp vị Giáo hoàng mới, một fan White Sox” – rồi sáu tuần sau Axelrod xuất hiện trong phòng riêng của Vatican – thì sợi dây không còn ẩn nữa. Nó đã được giăng ra giữa ban ngày.

NGƯỜI THỪA KẾ ĐƯỢC LẬP TRÌNH SẴN

Để hiểu vì sao Giáo hoàng Leo XIV đang ở nơi ông đang ở, hãy nhìn vào bàn tay đã đặt ông lên đó. Bàn tay ấy thuộc về Giáo hoàng Francis – Jorge Mario Bergoglio từ Argentina – người đã biến ngài Robert Prevost từ một giám mục vô danh ở một giáo phận nhỏ tại Peru thành người đàn ông quyền lực nhất Giáo hội Công giáo.

Năm 2014, Giáo hoàng Francis bổ nhiệm ngài Prevost làm quản trị tổng tòa Giáo phận Chiclayo tại Peru. Năm 2023, Giáo hoàng Francis triệu hồi Prevost về Rome và trao cho ông một loạt chức vụ mà tốc độ thăng tiến làm choáng váng ngay cả giới nội bộ Vatican: Tổng Giám Mục, rồi Hồng Y, rồi – điều quyết định nhất – chức Tổng Trưởng Bộ Giám Mục (Dicastery for Bishops), cơ quan kiểm soát việc bổ nhiệm giám mục trên toàn thế giới. Không có vị trí nào trong Vatican mang lại tầm ảnh hưởng rộng hơn. Và Giáo hoàng Francis đặt ngài Prevost vào đó như đặt một quân cờ vào ô then chốt trên bàn cờ.

Đài NBC Chicago xác nhận: *“Giáo hoàng Francis rõ ràng đã để mắt đến Giáo hoàng Leo XIV và theo nhiều cách coi ngài là người thừa kế.”* Tờ Newsweek viết rằng *“giới quan sát Vatican từ lâu đã suy đoán rằng Giáo hoàng Francis nhìn thấy ngài Prevost như một người kế nhiệm tiềm năng.”* Đây không phải thuyết âm mưu – đây là nhận định của chính giới phân tích Vatican.

Và tại sao Giáo hoàng Francis chọn ngài Prevost mà không phải ai khác? Vì hai mươi năm tại Nam Mỹ đã hun đúc ngài Prevost thành hình ảnh phản chiếu của Giáo hoàng Francis. Cả hai chia sẻ cùng một thế giới quan: ưu tiên người di cư, nghi ngờ chủ nghĩa dân tộc, phê phán mô hình kinh tế Mỹ, và – điều tinh tế nhất – cùng nhìn chính trị bảo thủ Mỹ không phải như một quan điểm chính đáng mà như một mối đe dọa cần được đối trọng. Ngài Prevost hấp thụ dòng thần học giải phóng mà Giáo hoàng Francis là đại diện – dòng thần học pha trộn Tin Mừng với ý thức xã hội, nơi ranh giới giữa mục vụ và hoạt động chính trị mờ đi như sương mù trên dãy Andes.

Trên tài khoản mạng xã hội trước khi trở thành Giáo hoàng, Ngài Prevost đã chia sẻ và đăng lại các bài viết phê phán chính sách nhập cư của TT Donald Trump, ủng hộ phong trào Black Lives Matter, và phê phán quan điểm tôn giáo của Phó Tổng thống JD Vance. Năm 2020, ngài viết: *“Chúng ta cần nghe nhiều hơn từ các nhà lãnh đạo trong Giáo hội, để bác bỏ phân biệt chủng tộc và tìm kiếm công lý.”* Hồ sơ bỏ phiếu tại vùng ngoại ô Chicago, được CBS News thu thập, cho thấy ông đã bỏ phiếu trong cả sơ bộ Cộng Hòa (2016, 2012) lẫn Dân Chủ (2008, 2010) – nhưng dấu chân số trên mạng xã hội thì nghiêng rõ ràng về một phía.

Xin nhắc lại: bài viết này không phán xét quan điểm chính trị cá nhân của bất kỳ ai. Mỗi người có quyền giữ quan điểm riêng. Nhưng khi một người ngồi trên ngài Thánh Phê-rô

– ngai vàng đại diện cho một tỷ bốn trăm triệu linh hồn – thì câu hỏi không còn là “ông nghĩ gì” mà là “ông phục vụ ai.”

LỊCH SỬ KHÔNG LẶP LẠI – NHƯNG NÓ VẪN ĐIỀU

Hai nghìn năm lịch sử Giáo hội Công giáo là hai ngàn năm của những khoảnh khắc vinh quang xen kẽ với những vực thẳm đen tối. Và gần như mỗi lần Giáo hội rơi vào vực thẳm, đều bắt đầu từ cùng một nguyên nhân: ngai thánh bị dùng để phục vụ quyền lực trần thế.

Năm 1095, Giáo hoàng Urban II đứng trước Công Đồng Clermont và hô hào: “Deus vult!” – “Thiên Chúa muốn vậy!” Và hàng trăm nghìn người đã lên đường trong hai thế kỷ Thập Tự Chinh tiếp theo, không phải vì Thiên Chúa muốn máu chảy, mà vì ngai thánh cần quyền lực chính trị. Thập Tự Chinh thứ nhất dẫn đến cuộc thảm sát tại Jerusalem năm 1099, nơi cả Hội Giáo lẫn Do Thái bị tàn sát. Thập Tự Chinh thứ tư thậm chí không đến được Thánh Địa – thay vào đó, quân Thập Tự quay sang cướp phá Constantinople, một thành phố Kitô Giáo. Khi danh nghĩa thiêng liêng bị dùng để che đậy mục đích trần tục, máu người vô tội trở thành mực viết lên bản cáo trạng của lịch sử.

Rời đến thời Giáo hoàng Avignon, 1309 đến 1377. Gần bảy mươi năm, Giáo hoàng không ngồi ở Rome mà ở Avignon, dưới bóng của Vương Miện Pháp. Giáo hội trở thành phụ lục của triều đình Paris. Điều cay đắng là chính câu chuyện Avignon đã được một quan chức Bộ Quốc Phòng Mỹ nhắc đến trong cuộc gặp căng thẳng với đại sứ Vatican tại Washington vào tháng 1 năm 2026 – như một lời nhắc rằng lịch sử có tiền lệ về Giáo hoàng bị khuất phục bởi quyền lực thế tục. Nhưng nếu bài học Avignon cần được nhắc, thì hãy nhắc đầy đủ: nguy hiểm không chỉ là khi Giáo hoàng bị một cường quốc quân sự ép buộc – mà còn là khi ngài tự nguyện phục vụ một thế lực chính trị.

Và giữa thế kỷ hai mươi, Giáo hoàng Pius XII, người cai trị trong Thế Chiến II, để lại một vết thương không bao giờ lành: sự im lặng trước Holocaust. Ông biết về các trại tập trung. Ông có thông tin. Nhưng ông chọn im lặng – vì “ngoại giao,” vì “chính trị,” vì tính toán quyền lực. Bài học ấy vẫn còn nguyên sức nặng: khi Giáo hoàng để chính trị quyết định lương tâm, thì kết quả không phải là sự khôn ngoan – mà là sự đồng lõa.

Va chạm giữa ngai thánh và Nhà Trắng không phải điều mới. Giáo hoàng John Paul II phê phán TT Ronald Reagan về can thiệp quân sự tại Châu Phi. Giáo hoàng John Paul II phê phán Bush về chiến tranh Iraq. Giáo hoàng Benedict XV từ chối quỳ trước TT Mỹ Woodrow Wilson. Giáo hoàng Paul VI va chạm gay gắt với TT Nixon về chiến tranh Việt Nam. Giáo hoàng John Paul II va chạm với Clinton về phá thai. Trong một gia đình, vợ chồng con cái còn va chạm – huống chi hai người bảo vệ hai lý tưởng khác nhau. Va chạm là bình thường. Điều bất thường là khi va chạm ấy được phối hợp nhịp nhàng với chiến lược gia của một đảng đối lập, ngay trước thềm bầu cử.

HAI BỨC TRANH ĐỐI XỨNG – MỘT CỬA ÁNH SÁNG, MỘT CỬA BÓNG TỐI

Lịch sử đôi khi tạo ra những bức tranh đối xứng đến mức rùng mình. Hãy để tôi đặt hai bức tranh cạnh nhau, và xin bạn tự phán xét.

Bức tranh thứ nhất: Năm 1978, từ phía sau Bức Màn Sắt, Hồng Y Karol Wojtyla của Ba Lan trở thành Giáo hoàng John Paul II – vị Giáo hoàng đầu tiên không phải người Ý trong bốn trăm năm mươi lăm năm. Một người hiểu Chủ Nghĩa Cộng sản không phải qua sách vở mà qua máu thịt. Và từ ngài Thánh Phê-rô, ngài đã hợp tác với Ronald Reagan trong một liên minh không chính thức nhưng vô cùng mạnh mẽ. Ronald Reagan siết chặt gọng kìm kinh tế và quân sự từ bên ngoài. Giáo hoàng John Paul II thắp lên ngọn lửa tinh thần từ bên trong – ủng hộ Công Đoàn Đoàn Kết (Solidarność) của Lech Wałęsa tại Ba Lan, truyền cảm hứng cho hàng triệu người dưới ách áp bức rằng tự do là quyền Thiên Chúa ban, không phải ân huệ của nhà nước. Bức Tường Berlin sụp đổ năm 1989. Liên Xô tan rã năm 1991. Hàng trăm triệu người được giải phóng. Đó là khoảnh khắc ngài Thánh Phê-rô phục vụ đúng mục đích thiêng liêng nhất: giải phóng con người khỏi xiềng xích áp bức.

Bức tranh thứ hai: Năm 2013, từ Argentina, ngài Jorge Bergoglio trở thành Giáo hoàng Francis – vị Giáo hoàng đầu tiên từ Châu Mỹ. Một người mang theo dòng thần học giải phóng Mỹ Latin, nơi Tin Mừng và chủ nghĩa xã hội hòa quyện như hai dòng nước đổ vào cùng một con sông. Giáo hoàng Francis phê phán chủ nghĩa tư bản Mỹ. Ủng hộ mở biên giới. Gợi ý Ukraine nên “có can đảm giương cờ trắng.” Và – quyết định mang tính chiến lược nhất – ông đích thân tìm kiếm, nâng đỡ, và đặt ngài Robert Prevost vào vị trí quyền lực tối cao tại Vatican, như cài đặt một phần mềm kế thừa trước khi hệ thống cũ tắt máy.

Nếu bức tranh thứ nhất cho thấy ngài Thánh Phê-rô hợp tác với một Tổng thống bảo thủ để giải phóng hàng trăm triệu người khỏi ách Cộng sản, thì bức tranh thứ hai cho thấy cùng một kịch bản – nhưng đảo ngược hoàn toàn: một Giáo hoàng Mỹ từ Chicago, được Giáo hoàng Francis cài đặt, đang hợp tác – dù trực tiếp hay gián tiếp – với lực lượng chính trị đối lập để làm suy yếu chính phong trào bảo thủ đang bảo vệ nước Mỹ.

Giáo hoàng John Paul II dùng quyền lực tinh thần để phá xiềng xích. Giáo hoàng Leo XIV đang dùng quyền lực tinh thần để rèn xiềng xích mới – không phải bằng sắt thép, mà bằng sự chia rẽ. Sự đối xứng ấy không phải ngẫu nhiên. Lịch sử thì có thể ngẫu nhiên. Nhưng chiến lược thì không bao giờ.

GIẢI PHẪU MỘT CHIẾN DỊCH – THÁNG TƯ ĐEN

Bây giờ, hãy bỏ cảm xúc sang một bên và nhìn vào trình tự sự kiện tháng 4 năm 2026 bằng con mắt lạnh lùng của một nhà phân tích. Không cần phán xét – chỉ cần quan sát. Sự thật sẽ tự nói.

Ngày 5 tháng 4, Lễ Phục Sinh: Giáo hoàng Leo XIV, trong thông điệp thiêng liêng nhất năm phụng vụ, không chỉ cầu nguyện cho nhân loại mà gián tiếp phê phán cuộc chiến Iran, gọi đó là “cuộc chiến bất nghĩa đang leo thang và không giải quyết được gì.” Một tuyên bố chính trị đội lốt lời kinh.

Ngày 6 tháng 4: Từ The Free Press đăng bài tiết lộ rằng Thứ Trưởng Quốc Phòng Elbridge Colby đã triệu tập Hồng Y đại sứ Vatican tại Washington vào tháng 1, nói rằng quân đội Mỹ “có thể làm bất cứ điều gì” và Giáo hoàng “tốt hơn nên chọn phe Mỹ.” Bộ Quốc Phòng phủ nhận. Đại Sứ Brian Burch phủ nhận. Vatican im lặng. Câu chuyện chết trong vòng kiểm chứng sự thật. Nhưng – và đây là chi tiết quan trọng – nhà hoạt động Dân Chủ Christopher Hale, người đang viết sách về Giáo hoàng và chính trị Mỹ, tiếp tục khuếch đại câu chuyện như thể nó vẫn sống. Khi một câu chuyện đã bị bác bỏ mà vẫn được bơm, đó không phải báo chí. Đó là chiến dịch.

Ngày 9 tháng 4: David Axelrod bước vào Vatican. Gặp riêng Giáo hoàng. Cuộc gặp kéo dài đến mức làm trễ lịch trình. Axelrod nói cuộc gặp “đã được lên lịch từ nhiều tháng trước” và “không liên quan đến bất kỳ cuộc gặp tiềm năng nào với Tổng thống Obama.” Nhưng chính Christopher Hale lại tiết lộ rằng “đã có các cuộc đàm phán sơ bộ giữa các quan chức Vatican và vòng thân cận của Obama về một cuộc gặp giữa hai người.” Hai thông điệp mâu thuẫn. Một ai đó đang không nói thật – hoặc cả hai đang nói thật theo cách được thiết kế để không ai thấy bức tranh toàn cảnh.

Ngày 10 đến 11 tháng 4: Giáo hoàng Leo XIV leo thang mạnh mẽ. Khi Tổng thống Trump cảnh cáo rằng “*cả một nền văn minh sẽ chết tối nay*” nếu Iran không mở lại eo biển Hormuz, Giáo hoàng gọi lời ấy là “*thực sự không thể chấp nhận được.*” Trong buổi cầu nguyện canh thức tại Vương Cung Thánh Đường Thánh Phê-rô, ông cảnh báo về “*ảo tưởng toàn năng*” đang thúc đẩy bất ổn toàn cầu – ngôn ngữ không thể hiểu khác hơn là nhắm vào Washington.

Ngày 12 tháng 4: Như đã được lên kịch bản, CBS phát sóng phóng sự “60 Minutes” với ba hồng y Mỹ có quan điểm tự do nhất trong Giáo hội, phê phán chính sách Iran và di trú của TT Trump. Không phải một hồng y – ba. Không phải trên một kênh nhỏ – trên chương trình tin tức lâu đời nhất và có ảnh hưởng nhất nước Mỹ. Thời điểm phát sóng – giữa lúc cuộc chiến ngôn luận TT Trump–Vatican đang sôi sục – không phải ngẫu nhiên trong lịch sử truyền hình Mỹ.

Ngày 13 tháng 4: Giáo hoàng Leo XIV rời Rome, bắt đầu chuyến công du mười một ngày đến Châu Phi. Trên máy bay, ngài tuyên bố: “*Tôi không sợ chính quyền TT Trump hay việc lên tiếng mạnh mẽ cho thông điệp Tin Mừng.*” Đáp xuống Algeria – một quốc gia có đa số dân Hồi Giáo – ngài kêu gọi “*sự hiệp thông giữa Kitô Hữu và Hồi Giáo,*” tweet rằng “*tình yêu mẫu tử của Lalla Meryem tập hợp tất cả mọi người như con cái*” với 550,000 lượt xem.

Bây giờ, hãy lùi lại và nhìn chuỗi sự kiện ấy như một nhà chiến lược sẽ nhìn: câu chuyện được tạo ra (bài báo Pentagon), chiến lược gia được triển khai (Axelrod), thông điệp được phát tán (lời lẽ leo thang của Giáo hoàng), truyền thông được phối hợp (60 Minutes), và hình ảnh quốc tế được xây dựng (chuyến đi Algeria). Mỗi mắt xích nối vào mắt xích kế tiếp. Mỗi thời điểm trùng khớp với thời điểm trước đó. Đây không phải chuỗi trùng hợp. Đây là nghệ thuật vận hành chiến dịch chính trị cổ điển – loại nghệ thuật mà David Axelrod đã thực hành thành thạo suốt ba thập niên, từ thượng viện tiểu bang Illinois đến Phòng Bầu Dục Toà Bạch Ốc.

SỰ IM LẶNG NÓI TO HƠN LỜI NÓI

Nếu Giáo hoàng Leo XIV thực sự hành động vì lương tâm đạo đức, thì sự nhất quán là thước đo duy nhất có ý nghĩa. Một tiếng nói đạo đức chỉ có trọng lượng khi nó vang lên ở mọi nơi có bất công – không phải chỉ ở những nơi tiện lợi cho một nghị trình chính trị. Và chính ở đây, tấm gương của Giáo hoàng bắt đầu nứt vỡ.

Giáo hoàng Leo XIV lên án TT Trump về cuộc chiến Iran. Nhưng Lực Lượng Vệ Binh Cách Mạng Iran (IRGC) đã thảm sát ít nhất 42,000 người biểu tình Iran trong hai tháng – dân thường tay không, đàn áp dã man trên đường phố Tehran, Isfahan, Shiraz. Đây là tuyên bố của Giáo hoàng? Đây là con thịnh nộ thánh? Im lặng. Một sự im lặng nặng hơn mọi lời nói.

Giáo hoàng Leo XIV phê phán chính sách di trú Mỹ. Nhưng tại Nigeria, hơn 100,000 Kitô Hữu đã bị sát hại bởi các nhóm Hồi Giáo cực đoan. 18,000 nhà thờ bị đốt thành tro. Đây không phải con số thống kê – đây là cuộc diệt chủng đang diễn ra ngay lúc Giáo hoàng bay đến Algeria để kêu gọi “hiệp thông Kitô–Hồi.” Bill Maher – một người tự nhận không phải Kitô Hữu, một người từng chế nhạo tôn giáo – đã hỏi câu mà Giáo hoàng lẽ ra phải hỏi: “Họ đang có hệ thống giết Kitô Hữu tại Nigeria. Đây là những người trẻ biểu tình phản đối chuyện này?” Khi một diễn viên hài vô thần đặt câu hỏi đạo đức sắc bén hơn Giáo hoàng, có gì đó đã sai lệch nghiêm trọng.

Giáo hoàng Leo XIV nói: “*Chúng ta có lẽ nên ít sợ Hồi Giáo hơn.*” Hồng Y Robert Sarah từ Guinea – một giáo sĩ da đen Châu Phi, người chứng kiến tận mắt bạo lực tôn giáo – đáp: “*Hãy tỉnh dậy. Hồi Giáo là một nguy hiểm. Nếu Kitô Hữu không bắt đầu quan tâm đến đức tin, Hồi Giáo sẽ chiếm Phương Tây.*” Hai tiếng nói từ cùng một Giáo hội. Một đến từ phòng máy lạnh Vatican. Một đến từ chiến trường thực. Bạn tin tiếng nào?

Phụ nữ và trẻ em Yazidi vẫn đang bị bắt làm nô lệ tình dục. Im lặng. Vụ thảm sát ngày 7 tháng 10 tại Israel, nơi hơn nghìn người Do Thái bị sát hại dã man. Im lặng chọn lọc. Hàng nghìn quả rocket Hamas và Hezbollah rơi xuống làng mạc Israel. Im lặng có tính toán.

Tom Homan, một người Công giáo suốt đời với bốn mươi năm phục vụ tại biên giới Mỹ, đã nói thẳng với Giáo hoàng bằng ngôn ngữ không thể hiểu nhầm: “*Nếu họ mang chức vụ tôi bốn mươi năm, nói chuyện với cô bé chín tuổi bị hiếp dâm nhiều lần, hoặc đứng trong thùng xe tải với mười chín người chết dưới chân, kể cả cậu bé năm tuổi chết vì nóng – nếu họ hiểu những tàn bạo xảy ra ở biên giới mở, tôi nghĩ ý kiến họ sẽ thay đổi.*” Đó không phải lý thuyết. Đó là máu thịt.

Sự nhất quán chọn lọc này – lên tiếng ở đây, im lặng ở kia, phê phán người này, bỏ qua người kia – tiết lộ bản chất thực sự của tiếng nói: đây không phải la bàn đạo đức. Đây là vũ khí chính trị được bọc trong ngôn ngữ thánh.

TIẾNG VỌNG TỪ CỤU ƯỚC – KHI MỤC TỬ PHẢN BỘI ĐÀN CHIÊN

Hai ngàn năm trước khi có Vatican, Thiên Chúa đã cảnh cáo về điều này. Và lời cảnh cáo ấy được khắc vào những trang Kinh Thánh Cựu Ước bằng ngôn ngữ không thể hiểu nhầm.

Tiên tri Jeremiah, đứng giữa Jerusalem đang sụp đổ, hét lên lời Thiên Chúa: “*Khôn cho các mục tử làm tan tác và xua đuổi đàn chiên trên đồng cỏ Ta! Các người đã xua đuổi đàn chiên Ta, làm chúng tan tác, và không chăm sóc chúng. Nay, Ta sẽ hỏi tội các người vì những việc ác các người đã làm*” (Jeremiah 23:1-2). Mục tử trong Cựu Ước không chỉ là thầy cả – mà là bất kỳ ai được giao phó đàn chiên. Giáo hoàng là mục tử tối cao. Và khi mục tử dùng quyền lực không phải để chăn dắt mà để chia rẽ đàn chiên – Công giáo chống Tin Lành, bảo thủ chống tự do, Mỹ chống Vatican – thì đó là điều Jeremiah gọi bằng tên: *phản bội*.

Tiên tri Ezekiel còn gay gắt hơn, như lưỡi gươm rút ra khỏi vỏ: “*Khôn cho các mục tử Israel, những kẻ chỉ chăn nuôi chính mình! Các mục tử chẳng phải chăn nuôi đàn chiên sao? Các người ăn sữa, mặc len, giết con béo, nhưng đàn chiên thì không chăn. Chiên yếu thì các người không làm cho mạnh. Chiên bệnh thì không chữa. Chiên gãy xương thì không băng bó. Chiên lạc thì không đem về*” (Ezekiel 34:2-4). Khi Giáo hoàng dành thời gian gặp chiến lược gia Dân Chủ thay vì gào hét cho 100,000 Kitô Hữu bị thảm sát tại Nigeria, câu hỏi của Ezekiel vang lên xuyên ba nghìn năm: Ai đang được chăn? Đàn chiên, hay tham vọng chính trị?

Sách Các Vua quyển 1 kể về Solomon – vị vua khôn ngoan nhất Israel, người được Thiên Chúa ban ơn trí tuệ vượt trên mọi người trần thế. Nhưng cuối đời, Solomon để các bà vợ ngoại bang dẫn ông đến với các ngẫu tượng. Trái tim ông nghiêng dần, từng chút một, không phải vì ông yếu đuối mà vì ông tưởng mình đủ khôn ngoan để giữ thăng bằng giữa sự thật và thỏa hiệp. Kết quả: vương quốc bị xé đôi. Mười hai chi tộc trở thành hai. Sự phân rẽ ấy không bao giờ được hàn gắn.

Và sách Judges ghi lại chu kỳ lặp đi lặp lại suốt lịch sử Israel: dân rời bỏ Thiên Chúa, theo thần ngoại bang, bị áp bức, kêu cầu, được giải cứu – rồi lại rời bỏ. Mỗi chu kỳ sa ngã đều bắt đầu cùng một cách: người lãnh đạo rời bỏ sứ mệnh trước. Dân đi theo sau. Khi mục tử lạc, đàn chiên không thể tìm đường.

Đức Giáo hoàng Phao-lô VI đã nhìn thấy điều này từ năm 1972 khi ngài thốt lên câu nói rùng mình: *“Qua một kẽ nứt nào đó, khói của Satan đã lọt vào đền thờ Thiên Chúa.”* Ngài không nói khói đó đến từ bên ngoài. Ngài nói nó đã ở bên trong. Và kẽ nứt ấy – kẽ nứt giữa sứ mệnh thiêng liêng và tham vọng chính trị – chưa bao giờ rộng hơn lúc này.

MỤC TIÊU CUỐI CÙNG – CUỘC BẦU CỬ GIỮA KỲ 2026

Tất cả những sợi dây đã phân tích ở trên – Chicago, Giáo hoàng Francis, Axelrod, trình tự tháng 4, sự im lặng chọn lọc – đều hội tụ về một điểm duy nhất: cuộc bầu cử giữa kỳ 2026 tại Mỹ. Không phải ngài Thánh Phê-rô. Không phải thần học. Không phải Iran. Mà là lá phiếu.

Trong cuộc bầu cử 2024, cử tri Công giáo trao cho TT Trump những con số ủng hộ lịch sử. Liên minh giữa Công giáo bảo thủ và Tin Lành Phúc Âm – hai khối cử tri đông đảo nhất trong liên minh bảo thủ Mỹ – là xương sống của chiến thắng Cộng Hòa. Phe toàn cầu hóa cánh tả hiểu điều này sâu sắc hơn bất kỳ ai. Và họ biết rằng nếu bóc tách được dù chỉ một phần cử tri Công giáo khỏi liên minh ấy, họ có thể lật ngược thế cờ tại các quận then chốt – và làm chậm, nếu không dừng hẳn, nghị trình America First.

Tờ Daily Wire gọi thẳng tên: *“Mục tiêu thực sự trong vở kịch Vatican này không phải là Rome. Mà là cử tri Mỹ.”* Hal Lambert, nhà phân tích tài chính bảo thủ, nói trên CNN: *“100% chính trị. Tất cả là về việc cố gắng làm tổn thương phiếu bầu Công giáo của Trump và Cộng Hòa trong cuộc bầu cử giữa kỳ. Nói các điểm lại: David Axelrod đi gặp Giáo hoàng Leo. Họ đang nói chuyện về việc Obama sẽ gặp Giáo hoàng Leo. Bỗng dưng Giáo hoàng Leo tấn công TT Trump và các chính sách của Mỹ. Axelrod là chiến lược gia trưởng của Obama – Giáo hoàng nói mình không phải chính trị gia? Vậy tại sao ông ấy gặp chiến lược gia trưởng của chiến dịch Obama?”*

Chiến thuật thì cổ xưa như chính nền chính trị Mỹ, nhưng việc thực thi thì tinh vi đến kinh ngạc. Nâng cao tiếng nói của giáo sĩ cánh tả trong Giáo hội – ba hồng y trên 60 Minutes. Tạo đối đầu giữa Vatican và chính quyền – Giáo hoàng lên án Trump bằng ngôn ngữ ngày càng gay gắt. Tràn ngập mạng xã hội với những khiêu khích – để Công giáo và Tin Lành đổ lỗi cho nhau thay vì nhìn thấy ai đang giật dây phía sau tấm màn. Rồi ngồi chờ liên minh rạn nứt.

Vatican đã tuyên bố Giáo hoàng sẽ không đến Mỹ trong năm 2026 vì đó là “năm bầu cử.” Nhưng nếu Leo XIV thực sự không muốn can thiệp vào chính trị Mỹ, tại sao mọi hành động của ông đều mang tác động chính trị tối đa? Tại sao ngài gặp Axelrod mà chưa bao

giờ gặp Trump? Tại sao thời điểm mỗi tuyên bố đều được tính toán như quân cờ trên bàn cờ? Người nói “tôi không phải chính trị gia” mà hành động như một chính trị gia – thì nên được đánh giá bằng hành động, không phải lời nói.

Tôi viết bài này không phải để hạ bệ một Giáo hoàng. Ngai Thánh Phê-rô đã đứng vững hai ngàn năm – nó sẽ đứng vững sau Giáo hoàng Leo XIV, như đã đứng vững sau Avignon, sau Borgia, sau mọi cơn bão lịch sử. Tôi viết bài này vì một lý do duy nhất: sự thật.

Giáo hoàng Leo XIV có quyền thiêng liêng để lên tiếng cho hòa bình. Đó là một trong những sứ mệnh cao đẹp nhất của ngai Thánh Phê-rô. Nhưng quyền lên tiếng cho hòa bình đi kèm với nghĩa vụ nhất quán. Khi tiếng nói ấy chỉ vang lên ở những nơi tiện lợi cho một đảng chính trị, chỉ im lặng ở những nơi bất tiện, và được phối hợp nhịp nhàng với chiến lược gia của đảng ấy – thì dù có thiện chí đến đâu, nó không còn là tiếng nói đạo đức. Nó đã trở thành vũ khí.

Proverbs 29:18 viết: “*Khi không có thị kiến, dân chúng sa đọa.*” Thị kiến – vision – đòi hỏi nhìn xa hơn chu kỳ tin tức hai mươi bốn giờ, xa hơn cuộc chiến Twitter hôm nay, xa hơn cơn giận của bên này hay nước mắt của bên kia. Nhìn vào bức tranh lớn: những người đang giết dây chiến dịch này không sợ Giáo hoàng. Họ sợ bạn – sợ liên minh của Kitô Hữu bảo thủ từ mọi truyền thống, liên minh đã xây dựng nên điều hiếm có trên thế giới: một phong trào đức tin có khả năng thực sự dẫn dắt quốc gia.

Hãy nhớ bài học của Giáo hoàng John Paul II và TT Reagan. Khi đức tin và lãnh đạo chính trị bảo thủ hợp tác vì tự do, hàng trăm triệu người được giải phóng. Liên minh ấy thay đổi thế giới không phải vì nó hoàn hảo, mà vì nó hướng về phía đúng. Đừng để bài học lịch sử ấy bị lật ngược bởi những người dùng ngai thánh làm công cụ bầu cử.

Như các Giáo phụ Dòng Tên dạy: sự trung thực trí tuệ đòi hỏi sự nhất quán. Bạn không thể áp dụng tiêu chuẩn đạo đức một cách chọn lọc rồi tuyên bố đứng trên đỉnh cao đạo đức. Hoặc nhân phẩm quan trọng ở mọi nơi – Tehran, Lagos, biên giới Texas – hoặc lập luận chỉ là chính trị đội lốt tâm linh.

Giữ vững hàng ngũ. Đừng để họ chia rẽ điều mà lịch sử đã kết hợp trong mục đích chung. Kitô Hữu bảo thủ từ mọi truyền thống – Công giáo, Tin Lành, Phúc Âm – đã cùng nhau xây dựng nên một liên minh đức tin duy nhất trên thế giới có khả năng thực sự thay đổi hướng đi của một quốc gia. Đó là di sản của Giáo hoàng John Paul II và TT Reagan. Đó là di sản đang bị nhắm bắn.

Những người vận hành chiến dịch này không sợ Giáo hoàng, không sợ Donald Trump. Họ sợ bạn. Và chừng nào bạn còn biết điều đó, họ sẽ không bao giờ thắng.

† † †

Viết ngày 15 tháng 4 năm 2026

“Sự thật sẽ giải phóng các ngươi” – John 8:32

Vô Danh

[Link](#)

† † †

TÀI LIỆU THAM KHẢO

1. Kinh Thánh: Book of Joshua, Deuteronomy, Book of Judges, 1 Kings, Book of Jeremiah, Book of Ezekiel, Book of Proverbs, Epistle to the Romans.
2. Nguồn tin tức: The Free Press, CBS News/60 Minutes, CNN, NPR, NBC Chicago, Block Club Chicago, Britannica, Vatican News, The Daily Wire, TIME Magazine, Euronews, PJ Media, The Daily Beast, The Gateway Pundit, Newsweek.
3. Dữ kiện lịch sử: Thập Tự Chinh (1095–1291), Giáo hoàng Avignon (1309–1377), Giáo hoàng Pius XII và Thế Chiến II, Liên minh John Paul II – Reagan (1978–1991), Sự sụp đổ Bức Tường Berlin (1989), Công Đoàn Đoàn Kết Ba Lan (Solidarność), Phát ngôn Giáo hoàng Phao-lô VI (1972).
4. Trích dẫn phát biểu công khai: Giáo hoàng Leo XIV, Tổng thống Donald Trump, David Axelrod, Tom Homan, Hồng Y Robert Sarah, Bill Maher, Hal Lambert, Thủ tướng Ý Giorgia Meloni, Christopher Hale, Tom Fitton.

THAM KHẢO:

1. [Những điều cần biết về Giáo hoàng Leo XIV, vị Giáo hoàng người Mỹ đầu tiên](#)

English: [What to Know About Pope Leo XIV, the First American Pope](#)

2. Thần học Giải Phóng:

👉 [Bản Việt ngữ](#)

👉 [Bản Anh ngữ](#)

3. [Liberation theologians in Latin America express hope for Pope Leo](#)

Nguồn: Internet eMail by *bee h* chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, May 10, 2026
tkd, Khoá 10A–72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH